

Van Peter James verschenen eveneens bij De Fontein:

Doodsimpel (2005)

De dood voor ogen (2006)

Op dood spoor (2007)

Op sterven na dood (2008)

Ten dode opgeschreven (2009)

Doodskus (2010)

De perfecte moord (2011)

Dodemansrit (2011)

Perfectie (2012)

Peter James

Schijndood

De Fontein

Eerste druk oktober 2013

Oorspronkelijke titel *Not Dead Yet*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2012 Really Scary Books / Peter James

The right of Peter James to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2013 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling uit het Engels door Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design BNO

Omslagillustratie Imagedock

Auteursfoto omslag Stephen Lawrence

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3383 1

ISBN e-book 978 90 261 3384 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl



Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Geoff Duffield

Jij geloofde in me en maakte het mogelijk

I

Ik waarschuw je maar één keer. Neem die rol niet aan. Geloof me, als je die rol aanneemt, ben je dood, kutwif.

Gaia Lafayette was zich niet bewust van de man die buiten in het donker in een stationcar zat, de man die haar wilde vermoorden. En ze was zich ook niet bewust van de e-mail die hij had gestuurd. Ze kreeg een heleboel haatmail, voornamelijk van geloofsfanatici en mensen die gekwetst waren door haar grove taal of de uitdagende outfits die ze bij sommige liveoptredens en in videoclipps droeg.

Al haar e-mail werd gelezen door haar vertrouwde hoofd van beveiliging, de in Detroit geboren Andrew Gulli. De taaie oud-politieman, die tijdens zijn loopbaan voornamelijk was opgetreden als lijfwacht voor kwetsbare politieke figuren, viel haar daar doorgaans niet mee lastig. Hij kon goed inschatten wanneer iets zorgwekkend genoeg was om het zijn baas te vertellen en had niet gedacht dat dit dreigement, binnengekomen vanaf een anonieme Hotmail-account, veel om het lijf had. Zijn werkgeefster kreeg elke week minstens tien van zulke mails.

Het was tien uur 's avonds en Gaia probeerde haar aandacht bij het script te houden dat ze doorlas, maar ze kon zich niet concentreren. Ze was meer bezig met het feit dat haar sigaretten op waren. Die lieve Pratap, de man die al haar boodschappen voor haar deed, had het verkeerde merk gekocht. Hij was een onbenul, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen hem te ontslaan, want zijn vrouw had een hersentumor. Gaia had een limiet van vier sigaretten per dag, en meer had ze er ook niet echt nodig, maar het was lastig om er helemaal mee te stoppen. Vroeger rookte ze die rottingen aan één stuk door, zogenaamd omdat ze essentieel waren voor haar beroemde, korrelige stem. Nog niet zo veel jaar geleden rookte ze de eerste al terwijl ze nog in bed lag, en de tweede bleef brandend in de asbak liggen terwijl zij ging douchen. Elke handeling werd begeleid door een sigaret. Nu minderde ze, maar ze móést weten dat er sigaretten in huis waren. Gewoon voor het geval ze er een nodig had.

Net als zo veel andere dingen die ze in het leven nodig had. Ten eerste haar fans. Het aantal volgers op Twitter en likes op Facebook. Allebei waren ze in de afgelopen maand weer aanzienlijk gestegen, met bijna een miljoen, waardoor ze nog steeds ver vooruitliep op de twee artiesten die ze als haar rivalen zag: Madonna en Lady Gaga. Ze had inmiddels bijna tien miljoen abonnees

op haar maandelijks e-nieuwsbrief. En dan waren er nog haar zeven huizen, waarvan deze kopie van een Toscaans palazzo, vijf jaar geleden volgens haar eigen specificaties gebouwd op een terrein van twaalfduizend vierkante meter, het grootste was.

De muren, die van de vloer tot het plafond met spiegels waren bedekt om de illusie van oneindige ruimte te scheppen, waren getooid met Azteekse kunst. Tussendoor hingen meer dan levensgrote posters van haarzelf. Net als haar andere woningen was ook dit huis een catalogus van haar verschillende incarnaties. Gaia had zichzelf tijdens haar carrière als popster steeds opnieuw uitgevonden. En twee jaar geleden, op haar vijfendertigste, had ze zichzelf weer opnieuw uitgevonden, deze keer als filmactrice.

Achter haar hing een enorme, ingelijste en gesigneerde zwart-witfoto van haar in een zwart negligé, met de titel WORLD TOUR GAIA SAVING THE PLANET. Een andere poster, waarop ze een tanktopje en een leren broek droeg, had de titel GAIA REVELATIONS TOUR. Boven de open haard hing een close-up van haar lippen, neus en ogen in groentinten: GAIA UP CLOSE AND PERSONAL.

Haar agent en manager belden dagelijks, en beide mannen verzekerden haar dat de wereld haar ontzettend hard nodig had. Die geruststelling kreeg ze ook van haar groeiende sociale netwerk, allemaal uitbesteed door haar managementbureau.

En nu had de persoon van wie ze het allermeest hield – Roan, haar zoon van zes – haar nodig. Hij kwam op blote voeten over de marmeren vloer aanlopen, gekleed in zijn Armani Junior-pyjama en met zijn bruine haar in de war. Fronsend stapte hij naar de witte bank met paarsfluwelen kussens waarop ze zat en tikte op haar arm. ‘Mama, je bent me niet komen voorlezen.’

Ze woelde door zijn haar, legde het script neer en gaf hem een knuffel. ‘Sorry schatje. Het is al laat, allang kinderbedtijd geweest, en mama heeft het vanavond heel druk met het leren van haar tekst. Het is een heel belangrijke rol... zie je? Mama speelt Maria Fitzherbert, de vriendin van een Engelse koning! Koning George de Vierde.’

Maria Fitzherbert was de diva van haar tijd geweest, de Regency-tijd in Engeland, net zoals Gaia de diva van háár tijd was. En ze hadden nog iets belangrijks met elkaar gemeen. Maria Fitzherbert had het grootste deel van haar leven doorgebracht in het Engelse Brighton, en Gaia was geboren in Brighton! Ze voelde een band met die vrouw die de tijd overspande. Ze was voor deze rol in de wieg gelegd!

Haar agent zei dat dit de nieuwe *The King's Speech* was. Een Oscarrol, zeker weten. En Gaia wilde o zo graag een Oscar. De eerste twee films die ze had gemaakt waren wel oké, maar ze hadden geen sensatie veroorzaakt. Achter-

De valium was gaan werken toen hij een halfuur eerder uit Santa Monica was weggereden en hij voelde zich nu kalmer. Het lijntje coke van een kwartier geleden, tijdens een korte pitsstop op het terrein van de UCLA in Brentwood, gaf hem energie, en de slok tequila die hij nu uit de fles op de passagiersstoel naast hem nam, gaf hem een extra scheutje moed.

De Chevy uit '97 was een roestbak, dus reed hij langzaam. Hij kon het zich niet veroorloven om de kapotte uitlaat te laten repareren, en als hij gas gaf maakte het ding veel te veel herrie. Dankzij de nieuwe laklaag die hij er zelf gisteravond op had gespoten op het verlaten terrein van de autowasserij waar hij werkte, zou niemand in het donker kunnen zien wat voor barrel die auto eigenlijk was, dacht hij.

Er zat geen profiel meer op de banden en hij had amper de benzine kunnen betalen om naar de andere kant van de stad te rijden. De rijke stinkerds hier in Bel Air hadden geen idee hoe het voelde om arm te zijn. Achter de hoge heggen en elektrische omheiningen stonden enorme landhuizen, een heel eind van de straat af, met keurige gazons en alle tuinspeelgoedjes van rijke en succesvolle lieden. De *haves* van L.A. Nogal een contrast met waar de *have-nots* woonden, zoals de bouwvallige huurbungalow in de achterbuurt van Santa Monica waar hij met Dana samenwoonde. Maar dat zou gauw veranderen. Straks zou Dana de erkenning krijgen die ze al zo lang verdiende. En dan werden ze misschien zelfs rijk genoeg om een huis zoals deze hier te kopen.

De bewoners van de helft van de huizen waar hij langsreed stonden vermeld op zijn exemplaar van *Star Maps*, dus was gemakkelijk te bepalen wie wie was. De verkreukelde en beduimelde kaart lag naast hem, onder de halflege fles tequila. En er was één goede manier om door de straten van Bel Air te rijden zonder aandacht te trekken van de politie en particuliere bewakers, waar het hier van krioelde. Hij was acteur, en acteurs waren kameleons die volledig konden opgaan in hun rol. Hij had ook het uniform van een beveiliging aangekleed en reed nu langs de donkere, fortachtige poorten van Gaia Lafayettes landgoed, in een glanzende Chevy stationcar met in grote blauwe en rode letters: BEL-AIR-BEVERLY PARTICULIERE BEVEILIGINGSDIENSTEN – GEWAPENDE RESPONS. Hij had de plakletters er zelf op aangebracht.

Dat arrogante wijf had zijn e-mail volslagen genegeerd. Vorige week was in alle vakbladen in Hollywood aangekondigd dat ze haar medewerking had toegezegd aan het project. Ze ging Maria Fitzherbert spelen – of Mrs Fitzherbert, zoals de hele wereld de vrouw had gekend –, de maitresse en geheime echtgenote van de Prince of Wales. Het huwelijk was nooit formeel bekend-gemaakt omdat zij katholiek was, en omdat haar man dan nooit koning George IV had kunnen worden.

Het was een van de beroemdste liefdesgeschiedenissen van de Britse monarchie. En volgens de websites met showbizzroddels een van de grootste filmrollen die ooit waren aangeboden.

Elke actrice ter wereld van de juiste leeftijd wilde die rol. Hij had overduidelijk Oscarpotentieel. Gaia was er totaal niet geschikt voor en zou er beslissen een rotzooitje van maken. Ze was maar een popster, kom op! Ze was geen actrice. Ze was niet naar de toneelschool geweest. Ze had niet jarenlang geploeterd om een agent te krijgen, om te worden opgemerkt door de mensen die ertoe deden hier in de stad. Zij had alleen maar tweederangs liedjes gezongen, haar kleren uitgetrokken, met haar lichaam geparadeerd, was met de juiste mensen naar bed geweest. En dan ineens wilde ze de actrice uithangen!

Door deze rol aan te nemen, had ze een heleboel echt getalenteerde actrices een kans op een van de beste rollen van de afgelopen tien jaar door de neus geboord.

Zoals Dana Lonsdale.

En daar had ze gewoon het recht niet toe. Gaia had het geld niet nodig. Ze hoefde niet nog beroemder te worden dan ze al was. Het enige wat zij nu deed, was haar hebzucht en ijdelheid voeden.

Andere mensen het brood uit de mond stoten. Iemand moest haar tegenhouden.

Zenuwachtig klopte hij op het pistool dat in zijn zak gepropt zat. Hij had nog nooit van zijn leven met een vuurwapen geschoten. Die dingen maakten hem nerveus. Maar soms moest je doen waar je in geloofde.

Het was het wapen van zijn ouweheer geweest. Hij had het gevonden onder het bed in de caravan van die ouwe toen hij was overleden. Een Glock. Hij had het kaliber niet eens geweten, maar dat had hij kunnen achterhalen door het te vergelijken met plaatjes op internet: het was een .38. Er zat een magazijn in met acht kogels, en op de vloer naast het pistool had hij een doosje gevonden met nog meer kogels.

Aanvankelijk was hij van plan geweest dat ding te verpatsen of het zelfs gewoon weg te smijten. En nu wenste hij dat hij het inderdaad had weggegooid. Maar dat had hij niet gekund. Het lag in zijn huis als een constante